

Astăzi, Miercuri, 21 Ianuarie, 2026

Sf. Cuv. Maxim Mărturisitorul; Sf. Mc. Neofit; Sf. Mc. Agnia din Roma

Iacob 3

¹¹ Oare izvorul, el din aceeași gură varsă apă și dulce și amară?

¹² Smochinul, frații mei, poate el oare să facă măslină?; sau vița de vie, smochine? Tot așa, izvorul sărat nu poate da apă dulce.

¹³ Cine este între voi înțelept și priceput? Din buna sa purtare să-și arate faptele într-o blândețe înțelepciunii.

¹⁴ Dar dacă în inimile voastre aveți invidie amară și zavistie, nu vă lăudați și nu mințiți împotriva adevărului.

¹⁵ Înțelepciunea aceasta nu-i coborâtă de sus, ci-i pământească, animalică¹, demonică.

¹⁶ Fiindcă unde este invidie și zavistie, acolo-i neorânduială și tot lucrul rău.

¹⁷ Dar înțelepciunea cea de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, înghăduitoare, ascultătoare, plină de

milă și de roade bune, nepărtinitoare, nefățarnică.

¹⁸ Și roada dreptății într-o pace li se seamănă celor ce fac pace.

Iacob 4

¹ De unde războaiele, și de unde luptele dintre voi? Oare nu de aici: din poftele voastre care vi se războiesc în mădulare?

² Râvniți și nu aveți; ucideți și geloziti și nu puteți dobândi; vă luptați și vă războiți. Nu aveți, pentru că nu cereți.

³ Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca să risipiți în plăcerile voastre.

⁴ Adulterilor²! Nu știți oare că prietenia cu lumea e dușmănie cu Dumnezeu? Așadar, cel ce vrea să fie prieten cu lumea I se face vrăjmaș lui Dumnezeu.

⁵ Sau vi se pare că în deșert grăiește

¹ **Stricto sensu:** supusă afectelor și pasiunilor; neduhovnicească; ceea ce se consumă la nivelul psihicului.

² În concepția și limbajul Vechiului Testament (în special la profeți), trădarea mariajului spiritual dintre Dumnezeu și Israel era socotită drept adulter (vezi în continuare).

Scriptura: Spre invidie tinde duhul pe care El l-a sălășluit într-un noi³?

⁶ Dar harul pe care El îl dă e mai mare. De aceea zice: **Dumnezeu le stămpotrivă celor mândri, dar celor smeriți le dă har.**

Marcu 11

²² Și răspunzând, Iisus le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu.

²³ Adevăr vă spun că cel ce i-ar zice muntelui acestuia: Ridică-te și te aruncă în mare!, și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.

²⁴ De aceea vă spun: Pe toate câte le cereți rugându-vă, să credeți că le-ați și primit⁴, și le veți avea.

³Text inexistent în Vechiul Testament, probabil preluat dintr-o tradiție orală.

⁴Într-o seamă de variante manuscrite: „le veți primi”, ceea ce trădează preferința copiştilor pentru forma **lamvănete** a verbului **lamváo** = a primi, ca exprimând o succesiune logică. În opțiunea de față e vorba însă de simultaneitatea teo-logică a verbului (aoristul **elávete**) din celelalte variante, care pune accentul pe extraordinara putere a credinței pure, aceea care-și realizează obiectul prin ea însăși, fără mijlocirea sau implicarea nădejzii. În felul acesta, rugăciunea nu mai este o simplă cerere, ci o permanentă mulțumire. La învierea lui Lazăr, Iisus îi mulțumește Părintelui înainte de a

²⁵ Iar când stați de vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greșalele voastre.

²⁶ Iar dacă voi nu iertați, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greșalele”.⁵

Tâlcuire

„Dacă nu veți ierta celorlalți greșelile săvârșite împotriva voastră, nici Tatăl vostru Cel din ceruri nu vă va ierta vouă greșelile voastre”, a grăit Domnul.

Cine nu iartă celorlalți? Dreptul

săvârși minunea, ca și cum ea ar fi fost săvârșită (vezi In 11, 41 și nota). Într-o rugăciune liturgică I se mulțumește lui Dumnezeu pentru că „ne-a dăruit împărăția ce va să fie”. În Euharistie, actul prefacerii e precedat (nu urmat) de mulțumire (ca și în cântarea paralelă: „Ție Ți mulțumim, Doamne, și ne rugăm Ție”). Apostolul Pavel afirmă că ceea ce pentru noi este virtual, pentru Dumnezeu este real: o făgăduință a lui Dumnezeu devine realitate în chiar clipa când El a rostit-o (vezi Rm 4, 17 și nota; de asemenea, nota de la Evr 11, 1) și tot așa trebuie s'o considerăm și noi prin credință.

⁵*Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

sau, mai bine zis, cel care se socotește drept. Unuia ca acestuia nu-i rămâne altceva de făcut decât să judece și să rostească doar osânde, cerând pedepse pentru vinovați. Dar cel care se simte păcătos are treabă cu faptele celorlalți? Nu i se va răsuci oare limba de va osândi pe altul și-i va cere ispășire, atunci când conștiința îl muștră neîncetat și îl amenință cu dreapta judecată a lui Dumnezeu? Așadar, nu e mai bine să păcătuim decât să facem pe dreptii? Trebuie să te îngrijești în tot chipul de faptele dreptății; însă, oricât ai fi de drept, să ții minte că ești un rob netrebnic – și asta fără să ai cugetul împărțit (adică înainte să stea gândul că ești netrebnic, iar în spate să se ascundă simțământul că ești drept), ci cu simțirea deplină a netrebniciei tale. Atunci când vei ajunge aici (și aici trebuie să ajungi treptat, fiindcă nu este o stare care se dobândește dintr-o dată), oricât ar fi greșit împotriva ta fratele tău, nu-i vei cere socoteală, întrucât conștiința îți va repeta: „Și mai mult meriți, mai rău trebuia să-ți faci”, și vei ierta; iar dacă vei ierta, însuși te vei învrednici de iertare. Și așa toată viața: iertare pentru iertare, și la judecată vei căpăta în schimb desăvârșita iertare.⁶

⁶ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.